

Čo sa stalo, kto to vie, kto že to rozpovie?
Prastarý dub rodil lístie, zelenal sa, žil.
Dýchal mrazom, videl mnoho, rástol, z dažďa pil.
Na pokraji lesa stál, mnohým vetrom odolal.
Vítal slnko pálivé, tieň svoj ponúkal.
Útočiskom nevykúpil času veľkú daň.

Bolo i nebolo, to čo bolo nie je.
Bolo i nebolo, nikdy viac nebude.

Kraj ožiaril mocný blesk, dopadol na zem.
Osud stromu daný bleskom v dreve zahorel.
S údmi v ohni padá peň, otriasa sa zem.
Kôra v prach sa zmenila, bez lístia, bez života.
V tele strážcu lesa v ohni zeleň zanikla.
Príroda ho odvrhla, starca zabila.

Bolo i nebolo, to čo bolo nie je.
Bolo i nebolo, nikdy viac nebude.